

מסכת הוריות

פרק א

א. הורו בית דין לעבר על אחת מכל מצות האמורות בתורה, והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהם, בין שעשו ועשה אחריהם, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהם שטעו, או תלמיד והוא ראוי להוראה, והלך ועשה על פיהם, בין שעשו ועשה עמהם, בין שעשו ועשה אחריהם, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הכלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור:

ב. הורו בית דין, וידעו שטעו, וסורו בהם, בין שהביאו כפרתו ובין שלא הביאו כפרתו, והלך ועשה על פיהם, רבי שמעון פוטר, ורבי אליעזר אומר, ספק. איזהו ספק. יושב לו בתוך ביתו, חייב. הלך לו למדינת הים, פטור. אמר רבי עקיבא, מודה אני בזה שהוא קרוב לפטור מן החובה. אמר לו בן עזאי, מה שנה זה מן היושב בביתו, שהיושב בביתו אפשר היה לו שישמע, וזה לא היה אפשר לו שישמע:

ג. הורו בית דין לעקר את כל הגוף, אמרו, אין נדה בתורה, אין שבת בתורה, אין עבודה זרה בתורה, הרי אלו פטורין. הורו לבטל מקצת ולקיים מקצת, הרי אלו חייבין. פיצד. אמרו, יש נדה בתורה, אבל הפא על שומרת יום כנגד יום פטור. יש שבת בתורה, אבל המוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, פטור. יש עבודה זרה בתורה, אבל המשתתף פטור, הרי אלו חייבין, שנאמר (ויקרא ד) ונעלם דבר, דבר ולא כל הגוף:

ד. הורו בית דין, וידע אחד מהן שטעו, ואמר להן טועין אתם, או שלא הנה מפלא של בית דין שם, או שהנה אחד מהן גר או ממזר או נתינ או זקן שלא ראה לו בנים, הרי אלו פטורין, שנאמר כאן יעדה (ויקרא ד) ונאמר להלן (במדבר לה) יעדה, מה יעדה האמור להלן עד שיהיו כלם ראויין להוראה, אף יעדה האמורה כאן עד שיהיו כלם ראויים להוראה. הורו בית דין שוגגים ועשו כל הקהל שוגגין, מביאין פר. מזידין ועשו שוגגין, מביאין כשבה ושעירה. שוגגין ועשו מזידין, הרי אלו פטורין:

ה. הורו בית דין, ועשו כל הקהל או רבן על פיהם, מביאין פר. ובעבודה זרה, מביאין פר ושעיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, שנים עשר שבטים מביאין שנים עשר פרים, ובעבודה זרה, מביאין שנים עשר פרים ושנים עשר שעירים. רבי שמעון אומר, שלשה עשר פרים, ובעבודה זרה, שלשה עשר פרים ושלשה עשר

וְשַׁעֲרֵי, פֶּר וְשַׁעֲרֵי לְכָל שָׁבֵט וְשָׁבֵט, פֶּר וְשַׁעֲרֵי לְבֵית דִּין. הוֹרוּ
בֵּית דִּין, וַעֲשׂוּ שְׁבָעָה שָׁבָטִים אוֹ רֶבֶן עַל פִּיהֶם, מִבֵּיָאִים פֶּר,
וּבַעֲבוּדָה זָרָה מִבֵּיָאִין פֶּר וְשַׁעֲרֵי, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, שְׁבָעָה שָׁבָטִים שְׁחָטָאוּ, מִבֵּיָאִים שְׁבָעָה פָּרִים, וְשָׂאֵר שָׁבָטִים
שְׁלֹא חָטָאוּ, מִבֵּיָאִין עַל יְדִיהֶן פֶּר, שְׂאֵף אֵלֹו שְׁלֹא חָטָאוּ, מִבֵּיָאִין
עַל יְדֵי הַחוּטָאִים. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, שְׁמִנָּה פָּרִים. וּבַעֲבוּדָה זָרָה,
שְׁמִנָּה פָּרִים וְשְׁמִנָּה שַׁעֲרֵי, פֶּר וְשַׁעֲרֵי לְכָל שָׁבֵט וְשָׁבֵט, וּפֶר
וְשַׁעֲרֵי לְבֵית דִּין. הוֹרוּ בֵּית דִּין שֶׁל אֶחָד מִן הַשָּׁבָטִים וַעֲשֵׂה אוֹתוֹ
הַשָּׁבֵט עַל פִּיהֶם, אוֹתוֹ הַשָּׁבֵט הוּא חֵיב, וְשָׂאֵר כָּל הַשָּׁבָטִים
פְּטוּרִים, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֵין חֵיבִים אֶלָּא עַל
הוֹרֵית בֵּית דִּין הַגָּדוֹל בְּלָבָד, שְׁנֶאֱמַר (וַיִּקְרָא ד) וְאִם כָּל עֵדֶת
יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ, וְלֹא עֵדֶת אוֹתוֹ הַשָּׁבֵט: